

РЕШЕНИЕ

№ 488

гр. Търговище, 01.11.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ТЪРГОВИЩЕ, IX СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и седми октомври през две хиляди двадесет и първа година в следния състав:

Председател: Красимира Ив. Колева

при участието на секретаря Жения Люб. Иванова
като разгледа докладваното от Красимира Ив. Колева Гражданско дело № 20213530100930 по описа за 2021 година

За да се произнесе взе предвид следното:

Предявен е положителен установителен иск за съществуване на вземане, по реда на чл.422 ал.1 ГПК във вр. с чл.415 ал.1 ГПК.

Ищецът твърди в исковата си молба, че въз основа на заявление от него е издадена заповед № 308/05.05.2021г. по Ч.гр.д. № 629/2021г. по описа на РСТ е разпоредено на длъжника: Т. М. ХЮС. да заплати на кредитора “Агенция за събиране на вземания” ЕАД гр. София, сумата 800 лв. главница от 10.09.2018г.; сумата от 124.88 лв., договорна лихва от 10.10.2018г. до 12.08.2019г., сумата от 321.53 лв., мораторна лихва от 11.10.2018г. до 29.04.2021г., ведно със законната лихва върху главницата от 29.04.2021 г. до изплащане на вземането, както и разноските по делото.

Заповедта е връчена на длъжника Т. М. ХЮС. и в законния срок същият е подал писмено възражение, поради което е указано на кредитора да предяви иск за установяване съществуване на вземането. Искът е подаден в едномесечния срок от съобщаването на кредитора.

Ищецът основа вземането си на сключен между „Сити кеш“ ООД като заемотател и ответника като заемополучател договор за паричен заем № 210923 от 10.09.2018г. със „Сити кеш“ ООД за сумата в размер на 800 лв.,

като договорената лихва е 205.04 лв. или общо 1005.04 лв., която сума включва главница и договорна лихва. Заемателят се задължил да върне заетата сума на 11 бр. равни месечни погасителни вноски всяка от които в размер на 91.37 лв. Крайният срок за погасяване на заема бил 12.08.2019г., предвид което не е обявявана предсрочна изискуемост към датата на подаване на заявление по чл.410 ГПК – 29.04.2021г.

В ОУ, действащи по време на сключване на договора, е уговорено, че при забава на плащането на дължимата погасителна вноска, заемателят дължи на заемотателя обезщетение в размер на законната лихва за забава, считано от настъпване на забавата до окончателното плащане на дължимите по договора суми. Така на длъжника е начислено обезщетение за забава в размер на 321.53 лв., за периода от 11.10.2018г. до 29.04.2021г. - до подаване на заявлението по чл.410 от ГПК, като за периода от 13.03.2020г. до 14.07.2020г. не е начислявана лихва за забава, на осн. чл.6 от ЗМДВИПОРНС.

С договор от 24.09.2019г. за продажба и прехвърляне на вземания /цесия/ на осн. чл.99 от ЗЗД и приложение № 1 от 04.03.2020г. заемотателят прехвърлил вземането си на “Агенция за събиране на вземания” ЕАД. Заемотателят упълномощил цесионера да уведоми длъжниците. Ищецът „Агенция за събиране на вземания“ ЕАД изпратил на длъжника на посочения от него адрес уведомително писмо с Изх.№ УПЦ-П-СТК/210923 от 10.03.2020г. , което е получено лично от ответника на 23.03.2020г. С исковата молба и приложенията към нея се връчва уведомителното писмо за цесия.

Към момента на подаване за заявлението за издаване на заповед за парично задължение по чл.410 от ГПК длъжникът не е погасил остатъка от задължението си. Ищецът моли съдът да постанови решение, с което да признае за установено вземането в размерите, посочени по –горе, за което има издадена заповед по чл.410 от ГПК. Редовно призован ищецът няма упълномощен процесуален представител в открито заседание. Постъпила е преди о.з. писмена молба Вх.рег.№ 8502/14.10.2021г., видно от която иска се поддържа така, както е предявен.

Ответникът – Т. М. ХЮС., редовно уведомен за исковата молба по реда на чл.47 ал.1-5 от ГПК, няма писмен отговор в срока и по реда на чл.131 от ГПК. Няма становище по иска и по доказателствените искания. Редовно

призован ответникът се яви лично в открито заседание и заяви, че няма пари да плаща, защото се грижи за майка си и за баща си и ако може ще плаща по малко.

Съдът, след преценка на събраните по делото доказателства, прие за установено следното от фактическа страна:

Видно от приложеното Ч.гр.д. № 629/2021г. по описа на РС-Търговище, ищецът „Агенция за събиране на вземания“ ЕАД – София, е подал на 29.04.2021г. заявление за издаване на заповед по чл.410 от ГПК против ответника/длъжника/ – Т. М. ХЮС. от с. П., общ. Търговище. Съдът е издал заповед № 308/05.05.2021г. за изпълнение на парично задължение по чл.410 от ГПК, с която разпоредил длъжникът да заплати: сумата от 800 лв. главница от 10.09.2018г.; сумата от 124.88 лв., договорна лихва от 10.10.2018г. до 12.08.2019г., сумата от 321.53 лв. , мораторна лихва от 11.10.2018г. до 29.04.2021г., ведно със законната лихва върху главницата от 29.04.2021 г. до изплащане на вземането, както и разноските по делото. Посочено е в заповедта съобразно заявлението, че вземането произтича от следните обстоятелства: Задължение по договор за паричен заем № 210923, сключен между длъжника и „Сити кеш“ ООД на 10.09.2018 год., вземането по който е прехвърлено на заявителя с Приложение № 1/04.03.2020 год. към договор за цесия от 24.09.2019 год. Заповедта по чл.410 от ГПК е връчена на длъжника и същият в законния едномесечен срок е подал писмено възражение. Съдът е дал указания на кредитора да предяви иск за установяване съществуване на вземането си против ответника. Това определя и правния интерес на ищеца от предявяване на настоящия иск по реда на чл.422 от ГПК във вр. чл.415 ал.1 т.2 от ГПК. Ищецът основа вземането си на сключен между „Сити кеш“ ООД като заемотател и ответника като заемополучател: договор за паричен заем № ****/***** г..

От представения по настоящото дело писмен договор, „Сити Кеш“ ООД -София, наричан - заемотател, от една страна и от друга страна – ответникът – Т. М. ХЮС., наричан за краткост – заемател, са сключили в офис на кредитора в гр. Търговище – Договор за паричен заем № ****/***** г. към искане № *****. Съгласно чл.3 от визирия договор, параметрите на отпуснатия заем са: размер на отпуснатия заем: 800 лв.; размер на погасителна вноса: 3 x 26.72 лв. и 8 x 115.61 лв.; ден на

плащане: 10-о число; вид вноса: месечна; ГПР : 48.7 %; брой вноски: 11; фиксиран годишен лихвен процент: 40.08 %; дата на първо плащане: 10.10.2018г.; обезпечение: поръчител/банкова гаранция; дата на последно плащане: 12.08.2019г.; такса за усвояване на заема: няма; обща сума за плащане: 1005.04 лв. По силата на чл.4 от договора, с подписването на договора заемателят удостоверява, че е получил в брой заетата сума и се задължава да заплати сумата в сроковете и условията, описани по-горе, в приложения погасителен план и Общите условия към договора за заем. Както молбата за сключване на договор за паричен заем, така и самия договор за паричен заем; ОУ по договора за заем и погасителен план към договора за заем, са подписани от заемателя.

В чл.6 от процесния договор заемотателят и заемателят се споразумели, договорът за заем да бъде обезпечен с поне едно от посочените обезпечения: банкова гаранция или поръчител, отговарящи на условията по чл.9 ал.2 от ОУ /т.1. Поръчителство на едно или две физически лица, които отговарят кумулативно на следните условия: имат осигурителен доход общо в размер на най-малко 7 пъти размера на минималната работна заплата за страната; в случай на двама поръчители, размерът на осигурителния доход на всеки един от тях трябва да е в размер на поне 4 пъти минималната работна заплата за страната; не са поръчители по други Договори за заем, сключени от Заемотателя; не са Заематели по сключени и непогасени Договори за заем, сключени със заемотателя; нямат кредити към банки или финансови институции с класификация различна от „Редовен“ както по активни, така и по погасени задължения, съгласно справочните данни на ЦКР към БНБ; да представят служебна бележка от работодателя си или друг съответстващ документ за размера на получавания от тях доход; и т.4 Предоставяне на безусловна банкова гаранция, издадена от лицензирана в БНБ търговска банка, за период, включващ от сключване на Договора за заем, до изтичане на 6 месеца след падежа на последната редовна вноска по погасяване на заема и обезпечаваща задължение в размер на два пъти общата сума за плащане по Договора за заем, включваща договорената главница и лихва/. В чл.8 от посочения по-горе договор за паричен заем страните по него са уговорили, че заемателят декларира, че му е известно и се счита за уведомен, че в случай, че заемателят не предостави договореното в чл. 6, ал. 2 от настоящия договор в тридневен срок от сключването му или представеното обезпечение не

отговаря на условията, посочени в чл. 9, ал. 2, т. 1 и т. 4 от Общите условия към договора за заем, заемателят дължи на заемотателя неустойка в размер на 985.96 лева, с начин на разсрочена плащане подробно посочен в Приложение 1 към настоящия договор за заем.

В чл.7 ал.1 от същия договор за паричен заем страните по него са уговорили, че в случай на забава на която и да е погасителна вноска, заемателят дължи за нея обезщетение и размер на законната лихва за забава, за всеки просрочен ден, считано от датата на настъпване на просрочието до неговото пълно погасяване. Безспорно крайният падеж за издължаване на всички задължения по договора за паричен заем /последната погасителна вноска/ е настъпил на 12.08.2019г. - преди подаване на заявлението по чл.410 от ГПК на 29.04.2021г.

В чл.7 ал.4 от договора за паричен заем е уговорено, че всички задължения по настоящия договор (главница, дължимата към момента договорена лихва, обезщетения за забава и дължими неустойки) стават автоматично предсрочно изискуеми в случай на забава на плащане на четири седмични погасителни вноски или дължими неустойки. Съща така заемателят декларира, че безусловно се съгласява с написаното в предходното изречение, без да е необходимо заемотателят да го уведомява допълнително и изрично в случай на настъпване на визираните събития. Уговорено е, че при настъпване на събитието по настоящата алинея /чл.7 ал.4/, заемотателят има право да начисли неустойка за предсрочна изискуемост, без да уведоми заемателя за това, в размер на 20 % от дължимата до пълното погасяване на договора сума, представляваща непогасена главница, договорена лихва, обезщетение за забава и неустойка по чл. 8 от договора, в случай, че няма начислена такава.

Видно от представения по делото като приложение към договора за паричен заем – погасителен план в него са посочени в седем колони: № на погасителната вноска; падеж на погасителната вноска – посочена е конкретна дата; главница-с нарастваща по размер вноска; лихва-с намаляваща по размер вноска; общ размер вноска /главница+лихва/, като 3 бр. вноски са по 26.72 лв. и 8 бр. вноски са по 115.61 лв.; неустойка /3 бр. вноски по 154.28 лв. и 8 бр. вноски по 65.39 лв./ и последната колона е вноска с неустойка /главница+лихва+неустойка/, чийто размер е твърда сума 181 лв. Така при главница в размер на 800 лв., лихва в размер на 205.04 лв. и неустойка в

размер на 985.96 лв. т.е. по-голяма от главницата се получава общо задължение в размер на 1991 лв.

От писменото заключение по съдебна счетоводна експертиза, което, както съдът, така и страните приемат като обосновано и компетентно изготвено, се установи, че е имало извършвани плащания в общ размер на 833.50 лв., с която сума са погасени: 22.70 лв. – такси; 730.64 лв. – неустойка и 80.16 лв.-договорна лихва. Остатъкът на задължението по договор за паричен заем № ****/***** г. - непогасена главница, договорна лихва, неустойка за неизпълнение на договорно задължение, обезщетение за забава, сключен между „Сити кеш“ ООД и Т. М. ХЮС. е в общ размер на 1104.21 лв., а по пера, както следва: Непогасена главница за периода от 10.10.2018г. до 12.08.2019г. – 800 лв.; Договорна лихва за периода от 10.10.2018г. до 12.08.2019г. – 124.88 лв.; Обезщетение за забава за периода от 11.10.2018г. до 29.04.2021г. /дата на подаване на заявлението в съда/ върху главницата от 800 лв. е в размер на 179.33 лв., като периодът от 13.03.2020г. до 14.07.2020г. е изключен на база чл.6 от ЗМДВИП. Установените от съдебната счетоводна експертиза суми са същите, като посочените в заповедта по чл.410 от ГПК и в петитума на исковата молба с изключение на обезщетението за забава.

Съгласно договор от 24.09.2019г. за продажба и прехвърляне на вземания /цесия/ на осн. чл.99 от ЗЗД и приложение № 1 от 04.03.2020г. заемотателят прехвърлил вземането си на “Агенция за събиране на вземания” ЕАД . Заемотателят като цедент упълномощил цесионера да уведоми длъжниците. Ищецът „Агенция за събиране на вземания“ ЕАД изпратил на длъжника едно уведомително писмо: с Изх.№ УПЦ-П-СТК/210923 от 10.03.2020г. на посочения от него адрес, с обратна разписка, което е връчено лично, срещу подпис на 23.03.2020г. С исковата молба и приложенията към нея се връчва уведомителното писмо за цесия.

Предвид установената фактическа обстановка се налагат следните правни изводи:

Ищецът и ответникът са обвързани в облигационни отношения, възникнали по силата на договор за паричен заем № 210923 от 10.09.2018г., ведно с ОУ към него, сключен между „Сити Кеш“ ООД, в качеството на заемотател и Т. М. ХЮС. в качеството и на заемател, и последващ договор за продажба и прехвърляне на вземания /цесия/ от 24.09.2019г. и към него

приложение № 1 от 04.03.2020г. между „Сити Кеш“ ООД и „Агенция за събиране на вземания“ ЕАД.

Съдът намира, че процесният договор за кредит попада под уредбата на ЗПК. В разпоредбите на чл. 10, ал. 1 и чл. 11, ал. 1-2 от ЗПК са изчерпателно изброени задължителните реквизити на договора, като съобразно чл. 20 от ЗПК, когато не са спазени изискванията по чл. 10, ал. 1, чл. 11, ал. 1, т. 7-12 и 20 и ал. 2 и чл. 12, ал. 1, т. 7-9 от ЗПК, договорът за потребителски кредит е недействителен. Процесният договор е сключен в писмена форма по разбираем начин; посочен е общият размер на кредита, съгласно чл. 11, ал. 1, т. 7 от ЗПК; лихвеният процент по кредита съгласно чл. 11, ал. 1, т. 9 от ЗПК определен на годишна основа съгласно § 1, т. 4 от ДР към ЗПК – фиксиран; условията за издължаване на кредита – включително погасителен план, съдържащ информация за размера, броя, периодичността и датите на плащане на погасителните вноски, съгласно чл.11 ал.1 т.11; информацията по чл.11 ал.1 т.12 / в чл.5 от договора/; наличието или липсата на право на отказ на потребителя от договора и срока, в който това право може да бъде упражнено, съгласно чл.11 ал.1 т.20 / в чл.9 от договора и във вр. чл.7 ал.3 от ОУ/ ; общите условия, които са неразделна част от договора , съгласно чл.11 ал.2 ЗПК.

Съгласно чл. 11, ал. 1, т. 10 от ЗПК, договорът за потребителски кредит трябва да съдържа годишният процент на разходите по кредита и общата сума, дължима от потребителя, изчислени към момента на сключване на договора за кредит, като се посочат взетите предвид допускания, използвани при изчисляване на годишния процент на разходите по определения в приложение № 1 начин.

Според § 1, т. 1 от ДР на ЗПК, "общ разход по кредита за потребителя" са всички разходи по кредита, включително лихви, комисиони, такси, възнаграждение за кредитни посредници и всички други видове разходи, пряко свързани с договора за потребителски кредит, които са известни на кредитора и които потребителят трябва да заплати, включително разходите за допълнителни услуги, свързани с договора за кредит, и по-специално застрахователните премии в случаите, когато сключването на договора за услуга е задължително условие за получаване на кредита, или в случаите, когато предоставянето на кредита е в резултат на прилагането на търговски

клаузи и условия, а в т. 2 от същата разпоредба е указано, че "обща сума, дължима от потребителя" е сборът от общия размер на кредита и общите разходи по кредита за потребителя.

Видно от съдържанието на процесния договор за кредит, в него не е ясно формулирана действителната "обща сума, дължима от потребителя".

Така в чл.3 ал.12 от договора за паричен заем фигурира "обща сума за плащане": 1005.04 лв. и в чл.3 ал.1 от договора за паричен заем е посочен „размер на отпуснатия заем“: 800 лв. /това е общ размер на кредита/ , но не е ясно как е изчислена общата сума за плащане 1005.04 лв. /от погасителния план може да се предполага, че това е сбор на главница 800 лв. и лихва 205.04 лв./, какво включва тя освен общ размер на кредита; какви са и как са отчетени общите разходи по кредита за потребителя, какво включва ГПР от 48.70 % освен годишния лихвен процент от 40.08 %. В чл.7 ал.2 от договора за паричен заем е казано, че заемотателя ще бъде задължен да направи разходи за събиране на просрочените задължения. В чл.8 от договора за паричен заем е уговорена неустойка с фиксиран размер 985.96 лв., която задължително е включена в погасителните вноски-на разсрочено плащане, видно от представения погасителен план. Това, от своя страна, се отразява и на стойността на годишния процент на разходите, защото той изразява общите разходи по кредита за потребителя, настоящи или бъдещи /лихви, други преки или косвени разходи, комисиони и възнаграждения от всякакъв вид/, изразени като годишен процент от общия размер на предоставения кредит – чл. 19, ал. 1 от ЗПК.

Съгласно чл. 21, ал. 1 от ЗПК, всяка клауза в договор за потребителски кредит, имаща за цел или резултат заобикаляне изискванията на този закон, е нищожна. В този смисъл, като не е включил т.нар. „неустойка по чл.8 от договора“ – на стойност дори по-висока отколкото отпуснатия заем /при главница 800 лв. неустойката е 985.96лв./, в "общата сума, дължима от потребителя", кредиторът е заобиколил изискванията на закона за точно посочване на финансовата тежест на кредита за длъжника, поради което клаузите от договора, касаещи общата сума за погасяване и годишния процент на разходите, са нищожни, т. е. не съществуват по договора. И тъй като не е спазено изискването на чл. 11, ал. 1, т. 10 от ЗПК, договорът за потребителски кредит е недействителен съгласно чл. 22 от ЗПК.

В чл. 23 от ЗПК е предвидено, че когато договорът за потребителски кредит е обявен за недействителен, потребителят връща само чистата стойност на кредита и не дължи лихва или други разходи по него. Следователно, ответникът не дължи възнаградителна и наказателна лихва, както и „неустойка по чл.8 от договора“, тъй като същата се явява "друг разход по кредита".

По отношение на т.нар „неустойка по чл.8 от договора“ съдът следва да отбележи също: При тълкуване на чл.8 от ДПЗ във връзка с чл.9 ал.2 т.1 и т.4 от ОУ, намира, че клаузата, установяваща дължимост на „неустойка по чл.8 от договора“ в размер на 985.96лв., заобикаля закона – чл.21, ал.1 вр. чл.19, ал.4 от ЗПК и противоречи на добрите нрави, доколкото целта, за която същата е уговорена, излиза извън естеството на нейните обезпечителни и обезщетителни функции. Предвиденото в чл.6 ДПЗ обезпечение – „с поне едно от посочените по долу обезпечения“ 1. Банкова гаранция или 2. поръчител, отговарящ на условията по чл.9 ал.2 от ОУ е от такова естество, че поставя кредитополучателя в реална невъзможност в определения 3-дневен срок да го изпълни. Това автоматично води до следващото – неустойка по чл.8 от договора, което утежнява изключително задължението на кредитополучателя. Учредяването на надлежно обезпечение дава сигурност на кредитора, че при липса на доброволно изпълнение на задължението от длъжника, неговият интерес ще бъде удовлетворен при принудителното осъществяване на дължимата престация. Задължението за учредяване на обезпечение има изцяло вторичен характер и не се отразява върху основното задължение на кредитополучателя – да върне заетата сума. Само по себе си непредставянето на обезпечение не води до претърпяването на вреди за кредитора, който следва да съобрази възможностите за представяне на обезпечение и риска при предоставянето на заем към датата на сключване на договора с оглед индивидуалното договаряне на условията по кредита /арг. чл. 16 ЗПК/. В случая неустойката по чл.8 от договора не е уговорена с оглед възможните вреди от неизпълнението, а дължимостта ѝ е предвидена кумулативно и независимо от изпълнението на основното парично задължение на кредитополучателя – независимо от обстоятелството дали изобщо е налице неизпълнение по договора от страна на кредитополучателя. В договора и в общите условия към него не се изяснява конкретно при какви обективни критерии, фактори и начин е формиран размерът на неустойката –

бланкетно в чл. 8 се сочи в глобален размер от 985.96 лв.. Нещо повече, същата е определена в размер, по-висок, над 100 % от предоставения паричен заем и се кумулира към погасителните вноски, като по този начин води до скрито оскъпяване на кредита и дава възможност за неоснователно обогатяване на едната от страните по сделката, в случая – на търговеца за сметка на потребителя. Подобен прекомерен размер не би могъл да се оправдае с поетия от кредитора риск от неизпълнението и тази уговорка създава значително неравновесие между правата и задълженията на търговеца и потребителя и в този смисъл накърнява добрите нрави и се явява нищожна.

Предвид нищожността на чл.8 от процесния ДПЗ, липсва основание за заплащане на неустойката по тази клауза.

Предвид направените изводи и съобразно разпоредбата на чл. 23 от ЗПК, съгласно която когато договорът за потребителски кредит е обявен за недействителен, потребителят връща само чистата стойност на кредита, но не дължи лихва или други разходи по кредита, следва да се приеме, че ответницата дължи само и единствено неизплатената част от главницата. Съдът, съобразявайки заключението на вещото лице, приема, че от изчислената от ССЕ главница в размер на 800 лв. следва да се приспаднат вече платените от заемателя и получени от заемотателя суми, а именно: сумата от 22.70 лв.-такси /в чл.3 т.11 от договора е посочено, че таксата за усвояване е 0 лв. и други такси не са посочени, а в чл.8 изр.2-ро от ОУ е записано, че заемателят не дължи никакви такси, които не са посочени в договора за заем при неговото сключване/; сумата от 730.64 лв.-неустойка и сумата от 80.16 лв. – договорна лихва. Доколкото сборът на платените суми по недействителния договор е 833.50 лв. и надвишава размера на главницата от 800 лв., то предявеният установителен иск за главницата се явява неоснователен, поради което и следва да се отхвърли, на осн. чл.422 ал.1 вр. чл.415 ал.1 от ГПК, във вр. с чл. 10 и сл. и чл.22 от ЗПК. С оглед изложеното по-горе относно недействителността на договора за кредит и при приложение на разпоредбата на чл. 23 от ЗПК, съдът приема, че предявените установителни иски за съществуване на вземания за следните суми: 124.88 лв. – договорна лихва от 10.10.2018г. до 12.08.2019г. и 321.53 лв. – мораторна лихва от 11.10.2018г. до 29.04.2021г., за които суми е издадена заповед за изпълнение по чл.410 от ГПК № 308/05.05.2021г. по Ч.гр.д. № 629/2021г. по описа на РСТ, са неоснователни и следва да се отхвърлят, на

осн. чл.422 ал.1 вр. чл.415 ал.1 от ГПК, във вр. с чл.10 и сл. и чл. 22 ЗПК от ЗПК.

По настоящото гр.дело са представени писмени доказателства за разноси, както следва: 125лв.- довнесена държавна такса; 150 лв. – депозит за възнаграждение на вещо лице по ССЕ и определено от съда по реда на чл.78 ал.8 ГПК във вр. чл. 37 ал.1 ЗПП и чл.25 ал.1 от НЗПП юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 лв. или общо 240.69 лв. По ч.гр.д. са представени писмени доказателства за разноси, както следва: 25 лв. държавна такса и 50 лв. – определено юрисконсултско възнаграждение или общо 75 лв.. С оглед изхода на спора разноските на ищеца остават за негова сметка.

Въз основа на изложените мотиви, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ предявения по реда на чл.422 във вр. чл.415 ал.1 от ГПК от „АГЕНЦИЯ ЗА СЪБИРАНЕ НА ВЗЕМАНИЯ“ ЕАД, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление: гр. София, район „Л.“, Ж.К. „Л.“-10, бул. „Д. П. Д.“ № **, офис-сграда „Л.“, етаж *, офис * представлявано от Ю. Ю. – изпълнителен директор, чрез юрк. ИВ. Н. Н. , съдебен адрес: гр. София, район „Л.“, Ж.К. „Л.“-10, бул. „Д. П. Д.“ № **, офис-сграда „Л.“, етаж *, офис * против Т. М. ХЮС., ЕГН *****, с постоянен адрес: с. П., общ. Търговище, ул. „В.“ № **, иск за установяване съществуване на вземане за сумите, както следва: сумата от 800 лв. – главница от 10.09.2018г. по Договор за паричен заем № ****/***** г., сключен между „Сити Кеш“ ООД-София, като заемодател и ответника, като заемател; сумата от 124.88 лв., договорна лихва от 10.10.2018г. до 12.08.2019г.; сумата от 321.53 лв. , мораторна лихва от 11.10.2018г. до 29.04.2021г., за които е издадена заповед за изпълнение на парично задължение по чл.410 от ГПК № 308/05.05.2021г. по Ч.гр.д. № 629/2021г. по описа на РС-Търговище, КАТО НЕОСНОВАТЕЛЕН, на осн.чл. чл.422 ал.1 вр. чл.415 ал.1 от ГПК, във вр. с чл.10 и сл. и чл. 22 ЗПК от ЗПК.

РЕШЕНИЕТО подлежи на въззивно обжалване в двуседмичен срок от връчването му на страните, пред Окръжен съд - Търговище.

Съдия при Районен съд – Търговище: _____